

Chradnem, stárnem, pomaly aj šediviem,
chlascom, grciam, ale hlavne nič nejem.
Dám si dve, a hneď som desák prepitý,
vlastná žena poslala ma do riti.
Pozbieral som v sebe všetkú odvahu,
som pacientom neslávneho ústavu.
Podrobím sa liečebnému procesu,
hlavne nech ma domov v truhle nenesú.
Káždé ráno hltám hnusný Antabus,
som zvieratko predurčené na pokus.
Pod dozorom liter vína obrátim,
s odporom ho potom v hajzli vyvrátim.

Viem, že žijem, len keď pijem
nezlomil ma Antabus.
Tak sa smejem, keď chlasy lejem
do tých svojích smädných úst.
Poskytol mi krátkodobé záruky,
že alkohol nevezmem viac do ruky.
Len som prešiel za hranice ústavu,
zahodil to svinstvo pekne za hlavu.
A tak ďalej kráčam po tej istej ceste,
na lekárov zdviham svoje chudé päste.
Blahoželám a výhercom dám veľkú pusu,
kto sa dostal z chlastu vďaka Antabusu.